

VINCLES

17 de juliol de 1936

El 17 de juliol de 1936 va esclatar la Guerra Civil Espanyola. La guerra va acabar amb moltes coses i va trencar molts vincles, entre aquests el de la Carmeta i la Roser, dues nenes de vuit anys que eren inseparables fins aquesta data. Anaven a tot arreu plegades i no s'estaven més d'un dia sense veure's. Sempre que marxaven de vacances es trucaven dia i nit i compartien tota mena de coses: secrets, roba, aula...

El 17 de juliol de 1936 van separar-se definitivament sense saber quan es tornarien a veure. La Carmeta va anar cap a Argentina, on vivia la seva família paterna, d'un nivell socioeconòmic molt alt. En canvi, la Roser va marxar a Rússia fugint de la violència i dels bombardejos.

La Carmeta va quedar-se a Argentina, va anar a una escola d'alt nivell on es va formar i va desenvolupar els coneixements més prestigiosos del país. No li va mancar mai el plat a taula i tot el que va voler ho va tenir. No era la més brillant de l'escola, però venia d'una família amb diners i això li va facilitar molt la vida sense que ella hagués de fer el mínim esforç.

A la Roser, no li van anar tan bé les coses a Rússia. Els seus pares van aconseguir feina en un magatzem de l'estat i cobraven una misèria. No va poder anar a l'escola fins als dotze anys i als catorze va començar a treballar en una fruiteria. Més endavant, el seu pare va caure malalt i per poder pagar el tractament, la Roser va deixar l'escola. Era una estudiant de matrícula i això li va saber greu. Finalment, el seu pare va morir i ella i la seva mare van tornar cap a la que havia estat casa seva en un passat no gaire llunyà.

17 de setembre de 1950

Ni la Carmeta ni la Roser sabien res l'una de l'altra. Havien transcorregut catorze anys i dos mesos des que es van separar a Espanya als inicis de la guerra.

El 17 de setembre de 1950 la Carmeta va viatjar a Espanya a l'enterrament de la seva àvia materna, que havia mort dies enrere. S'hi van quedar dues setmanes, el temps suficient per recordar tot allò oblidat. Entre aquests records hi havia la Roser. En el vuitè dia de la seva estada a Espanya es va creuar amb la que havia estat la seva millor amiga pel carrer. Es van reconèixer de seguida, però van veure que les coses havien canviat des que es van separar.

La Carmeta portava un vestit preciós que saltava a la vista. Era de color negre i tenia brodats fets a mà. Duia un pentinat molt sofisticat i unes sabates daurades. Lluïa joies de tota mena i en general, tenia un aspecte prou eixerit.

En canvi, la Roser portava un vestit estripat i tacat d'oli amb un davantal de quadres. Sobre el cap hi havia un mocador lligat per sota del clatell, que amagava la seva llarga cabellera rossa recollida amb un monyo. Ella no duia unes sabates noves com les de la Carmeta sinó que calçava unes espadenyes atrotinades que no renovava des de feia dos anys. Carregava sobre els seus braços una barra de pa embolicada amb un drap per conservar la seva càlida temperatura.

Es van abraçar amb força. Tenien moltes coses a explicar-se i molts moments per recordar. Van seure i van intentar iniciar una conversa. No van tardar a adonar-se que aquell debat no anava enlloc. Tant una com l'altra havien canviat, ni cap a millor ni cap a pitjor, simplement havien canviat.

Aquella tarda es van adonar que cadascuna havia crescut en un entorn diferent i que eren incompatibles l'un de l'altra. Van ser molt bones amigues anys enrere, però no tots els finals són feliços. La guerra va tallar aquella amistat tan especial per l'arrel i no per la tija, el que va impedir que tornés a créixer i acabés morint. Guardaven molts records fantàstics de quan eren innocents i tot els era indiferent. Potser haurien preferit no tornar-se a veure mai més, però tard o d'hora havien de rebre un cop de realitat i adonar-se que la vida dona moltes voltes i no totes van cap a la mateixa direcció.

Laia Viaplana 2n ESO